

על אף המכשולים





כתבה פרידיי קהלאטברי

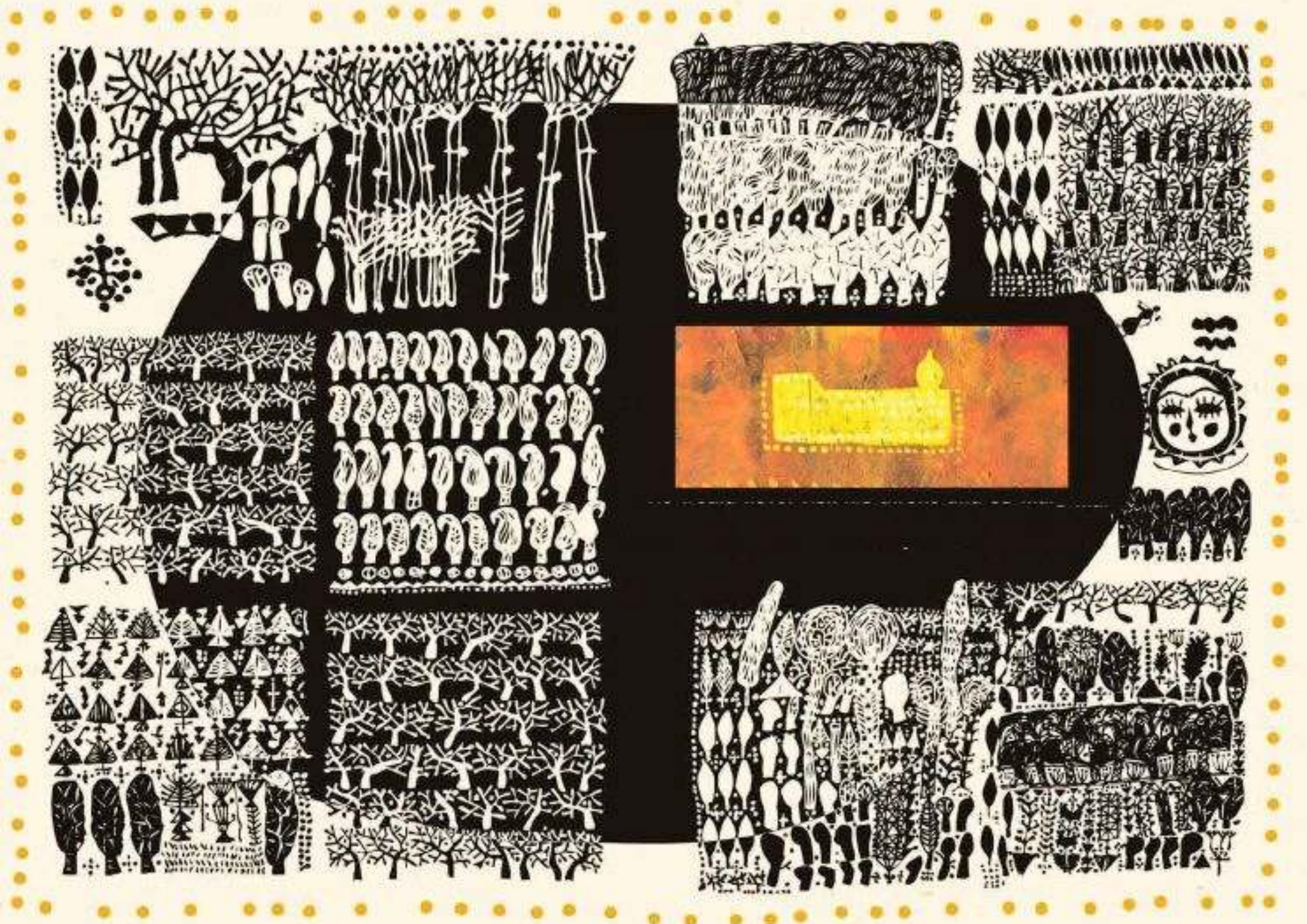
איור - פרשׂיד שאפּהיי



לפני שנים כה רבות שאיש כבר לא יכול לזכור, חי מלך שלא היו לו קרובים אלא רק בת יחידה. נכון, הייתה לו פעם משפחה רחבה יותר, אך כולם עזבו אותו בגלל אנוכיותו ואכזריותו.

לבתו של המלך לא ניתן היה למצוא שווה ביופייה ובחכמתה. לא פלא שכל בנסיכים ואבירים בארצות קרובות ורחוקות רצו לשאת אותה לאישה. גם צעירים פשוטים חלמו להיות לחתן המלך, אך אף אחד מהם לא יכול היה אפילו לחלום על מילוי משאלה כזו, כי המלך לא היה כמו מלכים אחרים באגדות. הוא היה כה מאוהב בכס המלכות, שלא מוכן היה לשאת מחשבה כי מישהו עלול להחליף אותו בתפקידו.

הוא חשד שחתן שלו עלול לנסות ולגזול ממנו את כס המלכות. בכך לא היה מוכן להסתכן, ולכן נשואי בתו לא באו כלל בחשבון.





בימים אלה, בפניה נידחת של הממלכה, חי איש צעיר עם אמו. הוא לא יכול היה להשתוות במעמדו עם בתו של המלך, אך שמע סיפורים רבים עליה ולכן החליט לנסות את מזלו ולגבור על עקשנותו של המלך. לשווא ביקשה אמו שיעזוב את הרעיון המטורף, אך הבן לא שמע בקולה. יום אחד הוא נשק לה לפרידה ויצא לדרך. הלך זמן רב עד שהגיע לעיר הבירה ולארמון המלך. למזלו דווקא בזמן שעבר שם, הנסיכה טיילה בגינה יחד עם המשרתות שלה. הצעירים ראו זה את זה וכבר ממבט הראשון התאהבו זה בזו אהבה עזה. הנסיכה חזרה מיד לארמון וביקשה מהאל שירכך את לבו של אביה, והוא לא יגרש מיד את המחזר החדש, כפי שעשה קודם לרבים אחרים.

המלך לא הסכים תחילה להכניס לארמונו
צעיר שבא ללא כל ליווי, משרתים או
שפחות, אך הנסיכה שכנעה אותו. היא
אמרה "מה ההבדל איך הוא הגיע? הרי
ממילא הנך מגרש את כולם. אז מה זה
משנה שאין לו ליווי מפואר."



המלך הסכים לבסוף להכניס את הצעיר לארמון,
אך כשראה אותו, הופתע מאוד. הבחור נראה
בדיוק כמו המלך עצמו בימי צעירותו! לכן החליט
לבדוק קודם את מוצאו ואת תולדות משפחתו.
אך בינתיים, עד שהדבר יתברר, החליט להמשיך
בתוכניתו הרגילה, בה נהג להתפטר מכל
המחזרים.

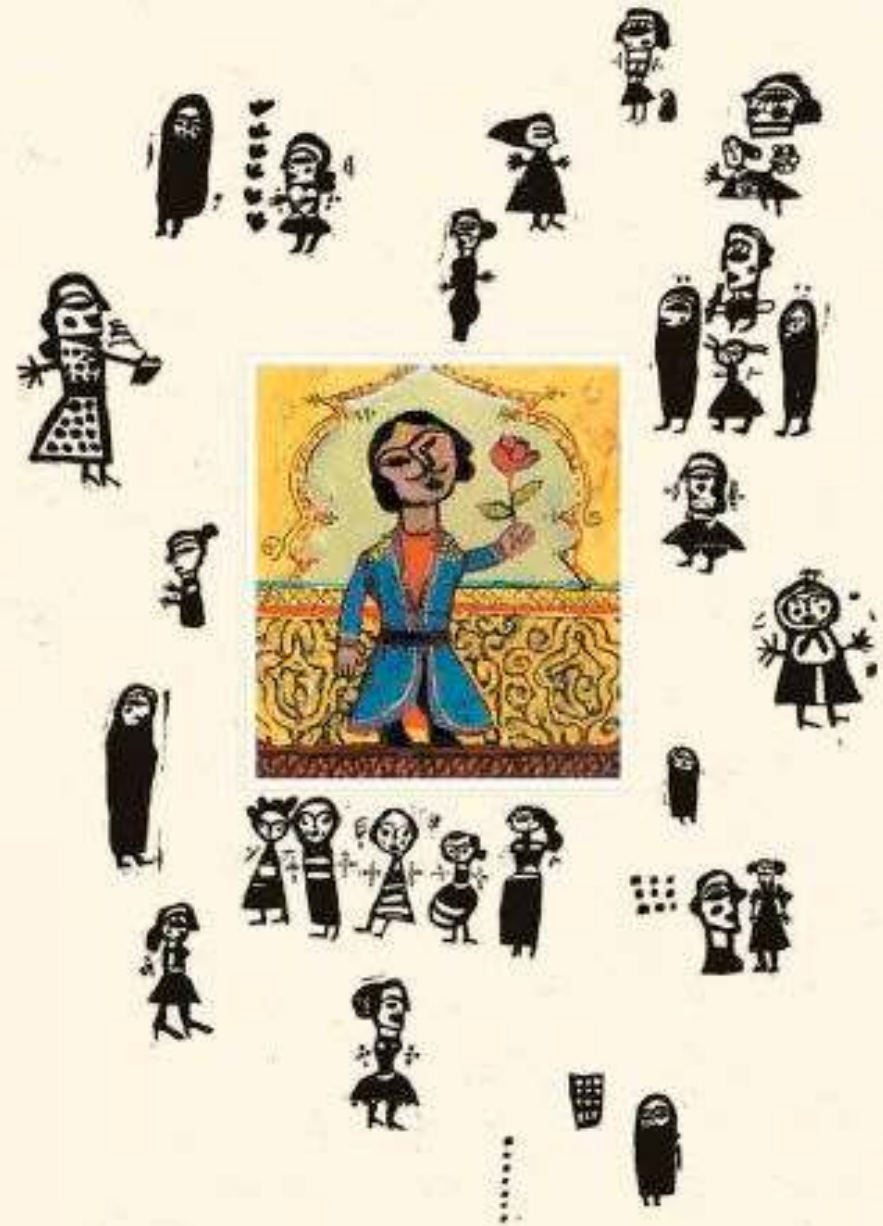


יום ראשון

המלך ערך מסיבה מפוארת
והזמין אליה את כל הבחורות
היפות ביותר של העיר והסביבה.
הוא הבטיח כסף רב ותכשיטים
יקרים לבת שתצליח לצוד את לבו
של הצעיר.



אך זה לא שם לב לכל הנערות
היפות ולא נתן לאף אחת מהן
להתקרב אליו. כשהגיע הלילה
חזרו כל הבחורות לביתן. המלך
המאוכזב והנסיכה המרוצה נשכבו
לישון, זה למחשבות הדאגה שלו,
היא לחלומותיה הטובים.

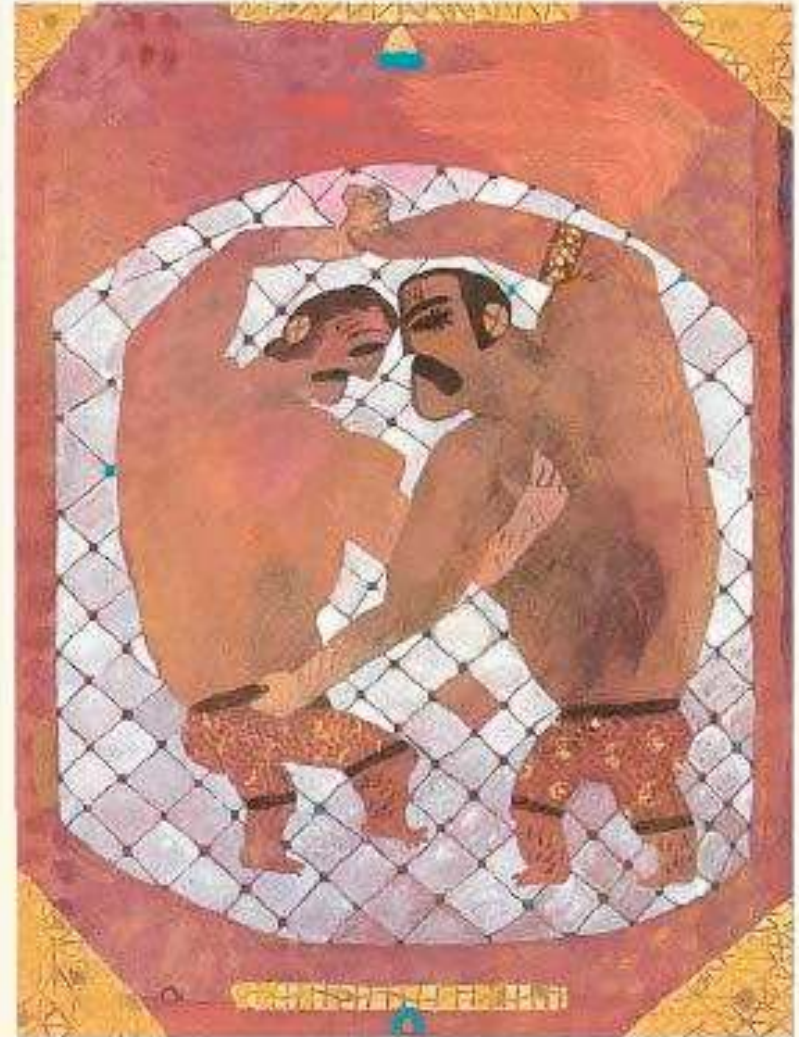


יום שני

המלך ציווה על המחזר להלחם עם
האביר החזק ביותר שבארמונו. כולם
התאספו כדי לראות את המאבק,
שנמשך מהבוקר ועד הערב. בסוף
המחזר הצעיר השכיב את יריבו עם גב
לאדמה.



האביר ברח מיד, כי חשש מעונשו של
המלך. והמלך בפנים מרוגזים והנסיכה
עם חיוך האושר חזרו לנוח ולישון.



יום שלישי

המלך הוביל את הבחור הצעיר אל אזור
הצייד שלו כדי שיתחרה עם צייד החצר
המפורסמים. בהסתר הבטיח לאנשיו
תגמול נדיב אם אחד מהם יעלה בכישורי
הצייד על המחזר, או אם במקרה יהרוג
אותו בחץ תועה.



אך הבחור הצעיר נהג בזהירות רבה,
וחצים אחדים פגעו דווקא בחזיהם של
אחדים מצייד המלך.
בערב המלך בוכה מרוב כעס, והנסיכה
צוחקת מאושר, הלכו לישון, אך ספק אם
ישנו שינה שקטה

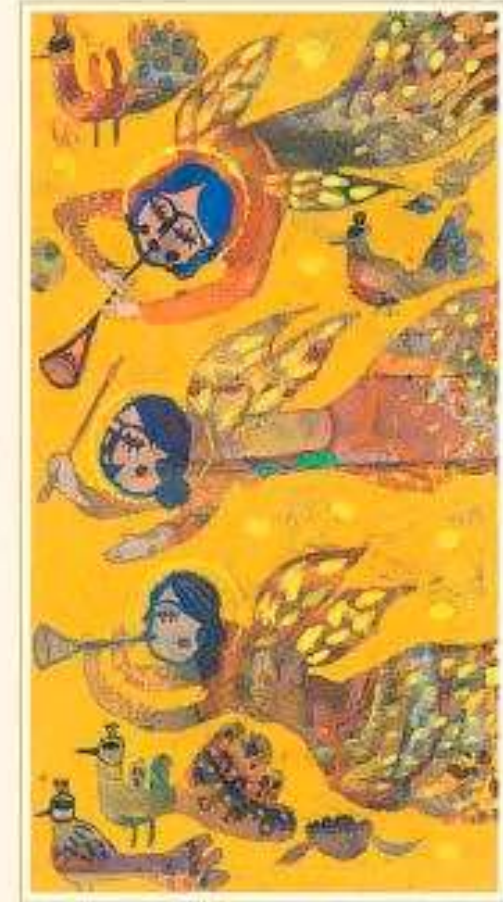


יום רביעי

המלך ציווה לנגני וזמרי החצר לנגן יום שלם שירי
ערש ופיתוי כמו אלה של הסירנות, כדי שהמחזר
יירדם לתמיד. הנגנים ניגנו ושרו עד עייפה
ובעצמם נפלו בסוף עייפים ונרדמו. אך המחזר
הצעיר דווקא אהב מוסיקה. הוא שר עם הזמרים
והמנגנים וליווה אותם בקולו מהבוקר.



ולקראת ערב יצא לגן כדי להמשיך ולשיר יחד
עם הציפורים, לפני שאלה ישכבו לישון. המלך
אבד כבר כל תקווה וחזר לשכב על מיטתו
ללא שינה. הנסיכה המאושרת שקעה בשינה
מתוקה.



יום חמישי

ביום הזה המחזר נדרש לאלף חיות פראיות מגן החיות של המלך. לא לקח לו זמן רב להכניע את הזאב, הנמר ויגואר, אך כשעמד מול האריה הנוהם בפראות היה כבר עייף אחרי המאבקים הקודמים. המלך היה התכונן כבר להכריז שהמחזר הצעיר נטרף,



כשפתאום ראה אותו רוכב על גבו של האריה מול הבמה המלכותית. מרוב העלבון המלך לא הוציא יותר הגה, וחזר לחדריו בלי לאכול ארוחת ערב. הרעב לא נתן לו לישון כל הלילה ובאותו הזמן הנסיכה אכלה ארוחה טעימה ומרוב שמחה נשארה ערה עד הבוקר.

יום שישי



המלך קרא לכל האנשים החכמים שבמדינה.
הוא דרש מהם להציג לצעיר שאלות
מסובכות. הוא איים שיוריד את ראשו של כל
אחד שהצעיר יענה נכון על שאלתו, אך אם
השאלה לא תיענה נכונה השואל יזכה
בתגמול גבוה.



החכמים שאלו שאלות והציגו בעיות לפני הצעיר,
אך הוא ענה נכונה על כולן ומצא פתרון לכל בעיה
שהוצגה לפניו. לא לקח זמן רב וכל חכמי הדור
ברחו מחצר המלך כדי להציל את עורם, ובסוף
המלך נשאר לבדו מול המחזר הצעיר של בתו.
בכעס גדול, נוהם ורותח מזעם רץ המלך לחדריו
וטרק אחריו את הדלת. הטריקה הייתה כה חזקה
שדלת חדרה של הנסיכה, הסמוך לזה של המלך,
נפלה מציריה, ואיש כבר לא הצליח לתקן אותה.

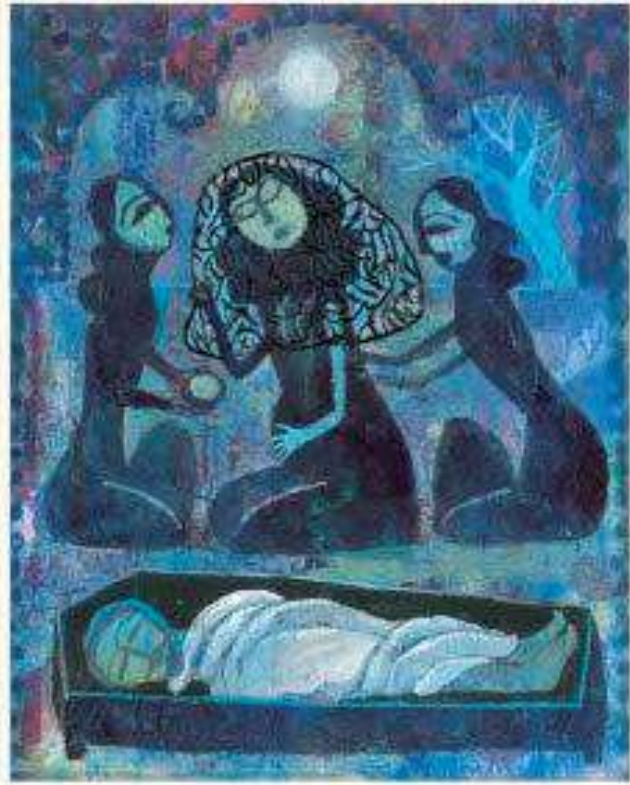
יום שביעי

הפעם המלך הפעיל את כל ידע הקסמים שלו, וקרא אליו את כל השדים, דמונים ורוחות רפאים שנשמעו לו. הוא הפנה אותם לחדר בו ישב המחזר הצעיר ותבע מהם להשמיד אותו בכישוריהם הנוראים. המלך בעצמו לא העז להיות נוכח, כי פחד שהכישופים עלולים לפגוע גם בו עצמו.



השדים והדמונים נהמו וזרקו כל האסונות הידועים להם על הדמות שבחדר, אך זו לא זזה ולא הושפעה מכל זה בכלל. בכעס גדול התנפלו השדים והדמונים אלה על אלה ונלחמו ביניהם. כשהאולם התרוקן בסוף, המחזר הצעיר ניכנס מהר לאולם, סילק את הדחליל, אותו הביא קודם מגן המלך, והתיישב שם בעצמו. אז המלך המובס ובתו החוגגת נכנסו לאולם לראות מה קרה.

באותו יום חזרו לארמון השליחים שאמורים
היו לבדוק את מוצאו של המחזר. המלך יצא
כדי לשמוע את המסר שלהם לבדו.



השליח אמר לו "יבורך המלך בבריאות רבה.
הבאנו ידיעות משמחות. הצעיר הזה הוא בנו
של אחיך הבכור, שנהרג בזמן הצייד יום אחרי
שירש את הממלכה מאבא המלך שלכם."
"לא יתכן!" קרא המלך "לאחי לא היו ילדים!"

אך השליח הסביר "מלכי, תזכור שכלתו של
אחיק עזבה את הארמון מיד אחרי מות
בעלה, ולא חזרה מעולם?"



המלך ציווה מיד לכלוא את השליחים
במרתפי הארמון, כדי שהידיעה לא
תתפרסם. כועס ומרוגז הוא צעד הנה והנה
ותכנן איך ניתן להיפטר מהיורש האמיתי של
הממלכה. ואז הזמין אליו את הטבח הראשי
וציווה להכין ארוחה מיוחדת לאותו הלילה,
ארוחה שתיזכר לעולמים!



לארוחה זו התיישבו שלושתם, הנסיכה,
הצעיר והמלך. לפני הצעיר הועמדה מנה
מיוחדת והמלך קבע "זו ארוחת הכלולות
שלך. עליך לגמור את כל המנה." הנסיכה
מיד התיישבה ליד הצעיר ואמרה "יחד נאכל
את המנה הזו."





הם הביטו זה בזו והתחילו לאכול, בלי לשים לב לקריאות והזהרות של המלך. הם אכלו בלי לשים לב האם גם המלך אוכל את ארוחתו או לאו.

כשגמרו לאכול את המנה המורעלת, עברו שניהם, הצעיר ונסיכה, יד ביד לארץ הפיות, שם המשיכו לחיות חיים מאושרים וחסרי דאגות.